

*Na chrámových maľbách býva často
vyobrazený veľmi veľký – ako strom,
no nájdeme ho aj celkom malinkého:
na obrázkoch a medailónoch pre motoristov. Svätý Krištof
je totiž ochrancom cestujúcich a dáva pozor, aby sme šťastne
dorazili do cieľa. Nevolal sa však Krištofom odjakživa.
Dobre počúvajte, čo vám teraz rozpoviem...*

Gertrud Fusseneggerová (*1912 – †2009) sa narodila v Plzni.

Detstvo a mladosť prežila v Haliči, Čechách, Tirolsku a Mníchove. Študovala históriu a filozofiu. Písať začala pomerne skoro a za svoju literárnu tvorbu získala mnohé ocenenia, okrem iného aj Čestné vyznamenanie Rakúskej republiky.

Annegert Fuchshuberová (*1939 – †1998) navštevovala umeleckú

školu v Augsburgu a od roku 1964 pôsobila ako ilustrátorka v slobodnom povolaní. Knižky s jej ilustráciami vyšli v mnohých krajinách a boli viacnásobne ocenené.

ČÍTANIE
S PRIDANOU
HODNOTOU

© Verlagsanstalt Tyrolia, Innsbruck

© Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o., Trnava 2024

Svätý Krištof

Vydal Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o., Trnava 2024, ako svoju 4 450. publikáciu

Zodpovedná redaktorka Lenka Bebjaková

Grafická koncepcia Nele Steinbornová

Sadzba Peter Valach

Tlač Finidr, Český Těšín

www.ssv.sk, ssv@ssv.sk, eVojtech.sk

objednávky: 033/590 77 18, objednavky@ssv.sk

ISBN 978-80-8161-598-6

Gertrud Fusseneggerová | Annegert Fuchshuberová

Svätý Krištof

Spolok svätého Vojtecha
Trnava 2024

Na východe Turecka, kde sa k oblohe týči ľadový vrchol vysokánskeho Araratu a kde v dolinách a na brehu mora rastú palmy a olivovníky, vyrastalo pred mnohými stáročiami v malom prízemnom domci jedno chlapča. Rodičia mu hovorili Štofi, no ešte častejšie ho prezývali Goliáš, lebo už ako malý bol omnoho vyšší než všetky ostatné deti v jeho veku.

Kým iní sotva dovideli zo zeme na stôl, on si pri žatve nakladal na plecيا najťažšie koše. Keď mal desať rokov, obúval si otcove topánky a obliekal jeho kabát – a vôbec mu neboli priveľké. V dvanástich rokoch mu rodičia museli dať zhotoviť novú posteľ, lebo na lôžko zvyčajnej veľkosti sa jednoducho nezmestil. „Štofi, Štofi,“ vzdychali otec s mamou. „Koľko ešte budeš rásť?“ On sa len zasmial a odvetil: „Teším sa, že som taký veľký, lebo to znamená, že čosi veľké aj dosiahnem.“

Len čo Štofi dospel, zaumienil si opustiť rodnú dedinu. Z dubového kmeňa si vyrezal mohutnú hrčovitú palicu, cez plece si prehodil vrece a otcovi s matkou povedal: „Rodičia moji drahí, chcem sa vydať do sveta. Pôjdem hľadať pána, ku ktorému vstúpim do služby. Musí však byť najväčší a najmocnejší zo všetkých pánov na svete. Iného poslúchať nebudem.“ „Nerád ťa púšťam z domu, Štofi,“ riekol otec. „No ak chceš naozaj slúžiť len tomu najväčšiemu a najmocnejšiemu pánovi, budeš musieť putovať ďaleko. Lebo najväčším a najmocnejším nemôže byť nikto iný ako náš kráľ. A ten býva v Trapezunte na brehu Čierneho mora.“ „Nedbám,“ odvetil Štofi. „Keď je tak, poputujem až do Trapezuntu.“

Zdvihol otca i matku do výšky, pobožkal ich a dodal: „Len sa mi obaja v zdraví opatrujte. Jedného dňa sa opäť stretneme.“ Potom vzal do ruky palicu a vydal sa na cestu.

Ako povedal otec, do Trapezuntu bola ďaleká cesta. Lenže Štofi mal dlhé nohy a tak mu rýchlo ubiehala.

